

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/41/2020
Identifikačné číslo spisu: 5115236403
Dátum vydania rozhodnutia: 26.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5115236403.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Ivici Čelkovej v spore žalobcu RTD, spol. s r.o., so sídlom Závodského 49, 010 04 Žilina, IČO: 31 320 473, právne zastúpeného POLÁČEK & PARTNERS s.r.o., so sídlom Hurbanovo nám. 1, 811 06 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 568 124, proti žalovanému 1/ Stredoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 2927/8, 010 47 Žilina, IČO: 36 442 151 (predchádzajúce obchodné meno žalovaného 1/ - Stredoslovenská energetika - Distribúcia, a.s.), právne zastúpenému CONSULTA v.o.s., so sídlom Šafárikovo námestie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 318 495 a žalovanému 2/ Stredoslovenská energetika Holding, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 8591/4B, 010 47 Žilina, IČO: 36 403 008, o plnenie a nahradenie prejavu vôle, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14Cob/185/2019-916 z 21. novembra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 14Cob/185/2019-916 z 21. novembra 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 18Cb/183/2015-569 zo dňa 25. októbra 2018 v spojení s uznesením č. k. 18Cb/183/2015-887 z o dňa 11. júna 2019 a opravným uznesením č. k. 18Cb/183/2015-907 zo dňa 16. augusta 2019 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že po čiastočnom späťvzati žaloby žalobca žiadal, aby bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 8.685,98 Eur a žalovaným spoločne a nerozdielne uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 289,52 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 8,05% ročne od 24. apríla 2015. Žalobca nárok odôvodnil tým, že mal v roku 2015 právo na podporu výkupom elektriny za tzv. cenu elektriny na straty. Žalovaní však odmietli vyplatiť za elektrinu cenu elektriny na straty a žalobcovi zaplatili len trhovú cenu elektriny, ktorá je nižšia. Suma 289,52 Eur je rozdielom medzi tým, za koľko mala byť elektrina žalobcu vykúpená a za koľko ju žalovaný reálne vykúpil, pričom si uplatňuje danú sumu len za január 2015. Za tento mesiac mu mala byť vyplatená suma 1.354,94 Eur, ale

bola vyplatená o 289,52 Eur menej. Vôči žalovanému 1/ si uplatnil sumu 8.685,98 Eur ako neposkytnutú podporu doplatkom za január 2015.

3 Okresný súd z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca je výrobcom elektriny z obnoviteľných zdrojov v zariadení Fotovoltaickej elektrárne nachádzajúcej sa v Moškovci. Uviedol, že žalobcovi ako regulovanému subjektu na základe rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví Bratislava (ďalej aj „URSO“ alebo „Úrad“) bola na roky 2014 až 2026 schválená pevná cena elektriny vyrobenej zo slnečnej energie v zariadení výrobcu, teda žalobcu. Zariadenie výrobcu elektriny bolo uvedené do prevádzky dňa 23. mája 2011. Dané skutočnosti medzi stranami konania boli nesporné. Výroba elektriny z obnoviteľných zdrojov energie podlieha úprave v zmysle zák. č. 250/2012 Z.z. a je podporovaná doplatkom, ktorý bol stanovený na roky 2014 až 2026 vo výške 338,595 Eur na megawatthodine v zmysle ust. § 8 vyhlášky URSO č. 221/2013 Z.z., ktorou sa ustanovuje cena regulácie v elektroenergetike. Tento doplatok si regulovaný subjekt, teda v danom prípade žalobca, musí uplatniť u prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy, t. j. u žalovaného 1/ a u URSO. Žalobca uviedol, že si uplatňoval danú podporu u žalovaného 1/. Žalovaný 1/ listom zo 17. decembra 2014 žalobcovi oznámil, že stratil právo na uplatnenie podpory pre rok 2015 z dôvodu nesplnenia povinností výrobcu elektriny a teda elektrina ním vyrobená sa bude považovať za elektrinu, na ktorú nie je možné uplatniť si právo na podporu. Žalobca trval na tom, že si všetky povinnosti splnil riadne a včas a listom z 08. januára 2015 zaslal žalovanému 1/ žiadosť o uzavretie zmluvy o výkupe elektriny na krytie strát na rok 2015 a zmluvy o doplatku na rok 2015, avšak zmluvy boli vrátené späť bez ich uzavretia.

4 Okresný súd poukazoval na nosnú argumentáciu žalobcu, že mu žalovaný 1/ odmieta poskytnúť podporu v zmysle zákona č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 309/2009 Z.z.“ alebo „Zákon o podpore OZE“ či „Zákon o podpore“) vo forme doplatku a žalovaný 2/ vo forme (pre žalobcu priaznivejšieho) rozdielu medzi dotovanou cenou elektriny na straty a trhovou cenou, ktorú uhrádzal za dodanú elektrickú energiu v roku 2015 žalobcovi. Obaja žalovaní odmietajú žalobcovi poskytnúť podporu na rok 2015 s poukazom na ust. § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE, podľa ktorého si nemôže výrobca elektriny uplatniť právo na podporu na nasledujúci kalendárny rok v prípade, ak nesplní povinnosti podľa odseku 2. Žalobca sa bránil tým, že uvedená sankcia za nesplnenie oznamovacej povinnosti k 15. augustu daného roka na neho nedopadá, keďže bola doplnená do zákona o podpore OZE až jeho novelou - zákonom č. 382/2013 Z.z. a v zmysle jeho (prechodného) ustanovenia § 18e ods. 1, podmienky podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny s vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré bolo uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, zostávajú zachované podľa doterajších predpisov. Súčasne, podľa žalobcu, postačovalo pre splnenie oznamovacej povinnosti, že žalovanému 1/ doručil 17. januára 2014 žiadosť o uzatvorenie zmluvy o výkupe elektriny na krytie strát a zmluvy o doplatku, cenové rozhodnutie pre roky 2014-2018, potvrdenie o pôvode elektriny a plán dodávky na doplatok a straty. Teda z uvedeného je zrejma informácia o predpokladanom množstve, ako aj uplatnenie podpory pre rok 2015 a potvrdenie o pôvode elektriny z obnoviteľných zdrojov vydané URSO z 19. decembra 2011, z týchto podkladov je možné vyvodiť predpoklad, že žalobca mal vôľu si uplatniť dané právo. Žalobca sa bránil aj tým, že aj keď v zmysle nálezov ústavného súdu ide o súkromno-právny vzťah, tak podľa žalobcu ide o takú sankciu, že ide „o rovinu správneho práva a v takom prípade nie je možné uložiť sankciu bez rozhodnutia vo veci samej príslušného orgánu“ - musí ísť o individuálny správny akt a nie akési strohé oznámenie.

5 Okresný súd prijal záver o neopodstatnenosti žaloby, predovšetkým s poukazom na nosné závery Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 50/2015-148 z 22. marca 2017, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonom vyžadovaných povinností podľa ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, za ktoré nemožno považovať predloženie žalovanému 1/ cenového rozhodnutia vydaného URSO. Súd prvej inštancie konštatoval, že splnením takej oznamovacej povinnosti nie je ani predloženie žiadosti o uzatvorenie zmluvy o výkupe elektriny na straty, resp. zmluvy o doplatku, v ktorých nie je žiadna zmienka o roku 2015 a nie je ani zmienka o nejakej vôli alebo žiadosti o uplatnenie podpory v kalendárnom roku 2015. Išlo len o súčasť dokumentácie, keď sa v roku 2014

uzatvárala zmluva na tento kalendárny rok. Podľa okresného súdu prechodné ustanovenie § 18e zákona o podpore OZE sa týkajú ustanovenia § 3, teda podmienok podpory výroby elektriny (z obnoviteľných zdrojov), so zachovaním doterajšej úpravy, avšak práva a povinnosti stanovené v ustanovení § 4 sa týkajú každého subjektu bez ohľadu na to, kedy bolo zariadenie uvedené do prevádzky. Aj z ust. § 4 cit. zákona je zrejmé, že výrobca musí spĺňať podmienky na získanie podpory podľa § 3 (v čase uvedenia do prevádzky) a až potom má právo na podporu a v takom prípade musí plniť povinnosti podľa § 4; v opačnom prípade nastupuje sankčný mechanizmus ex lege, pričom ide o súkromnoprávny vzťah ako konštatoval aj ústavný súd.

6 Za nesprávny označil argument žalobcu, že danou sankciou sa pridala nová podmienka podpory. Podmienky podpory upravuje ust. § 3 a následne sú dané povinnosti. Nesplnením povinnosti nestráca výrobca spôsobilosť na právo na podporu, ale je daná sankcia straty na podporu za nasledujúci kalendárny rok. Keďže žalobca zákonom stanovenú povinnosť nesplnil, stratil nárok na podporu na rok 2015, a to tak na doplatok ako aj na odber na straty za podporovanú cenu. Okresný súd zvýraznil, že žalobca nesplnil povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/, pričom žalobca výslovne uviedol, že svoju povinnosť splnil predložením plánu výroby s formulárom, avšak jednak nepreukázal doručenie žiadnej takej listiny žalovanému 1/ a jednak dané listiny nepreukazujú aj splnenie oznámenia o uplatnení podpory. Splnenie danej povinnosti nemožno nahrádzať ani predložením rozhodnutia URSO. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že aj z ust. § 4 zákona o podpore OZE je zrejmé, že výrobca najprv musí spĺňať podmienky na získanie podpory podľa § 3 (v čase uvedenia do prevádzky) a až potom má právo na podporu a v takom prípade musí plniť povinnosti podľa § 4, v opačnom prípade nastupuje sankčný mechanizmus ex lege, pričom nepochybne ide o súkromnoprávny vzťah, čo konštatoval aj Ústavný súd SR. Nesplnením povinnosti nestráca výrobca spôsobilosť na právo na podporu, ale je daná sankcia straty na podporu za nasledujúci kalendárny rok. Nejde o žiadnu ďalšiu podmienku, ale len o sankčný mechanizmus, aby povinnosti boli plnené. Súd prvej inštancie uzavrel, že keďže žalobca si zákonom stanovenú povinnosť nesplnil, stratil nárok na podporu, preto si nemôže úspešne uplatňovať na rok 2015 právo na odber a doplatok. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 CSP a ich náhradu v rozsahu 100% priznal žalovaným, ktorí boli v konaní (každý samostatne) voči žalobcovi plne úspešní.

7 Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 14Cob/185/2019-916 z 21. novembra 2019 rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravných uznesení potvrdil a rozhodol, že žalovaní 1/ a 2/ majú nárok voči žalobcovi na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

8 Primárne krajský súd uviedol, že základom jeho konania a rozhodovania boli odvolacie dôvody žalobcu, za aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP. Ak odvolateľ poukazoval na nedostatočné odôvodnenie rozsudku okresného súdu, tak krajský súd konštatoval, že mal spôsobilý predmet svojho posudzovania, a to rozsudok okresného súdu, ktorý mal náležitosti vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP, keďže sa vyjadril ku všetkým podstatným a rozhodným skutočnostiam pre vyhodnotenie danej sporovej veci. Dodal, že ani okresný súd a následne vo vyvolanom odvolacom konaní ani krajský súd, ako súd odvolací, nie sú povinné sa vyjadrovať ku všetkým skutočnostiam, tvrdeniam poskytnutým sporovou stranou, ale len k tým, ktoré majú pre vec podstatný, rozhodný význam, čo riadne uskutočnil okresný súd v napadnutom rozsudku a následne aj krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd zdôraznil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higiús c. Francúzsko z 19. februára 1998) [pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 345/2012-30 z 26.11.2012]. Odvolací súd uzavrel, že uvedené kritériá pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok okresného súdu splnil a aj z tohoto dôvodu je dostatočný poukaz na jeho dôvody.

9 K odvolaciemu dôvodu žalobcu v tom, že nevykonaním všetkých navrhnutých dôkazov mu bolo znemožnené preukázať splnenie si oznamovacej povinnosti uloženej ustanovením § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z.z. uviedol, že tento odvolací dôvod nebol relevantný. Poukázal na odsek 44. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd uviedol, že nevyhovel návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania zabezpečením spisov URSO s odôvodnením, že v danej sporovej veci bolo podstatné to, či si žalobca splnil notifikačnú povinnosť, a to nielen voči URSO, ale súčasne aj voči žalovanému 1/ ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy. Ak si žalobca splnil oznamovaciu povinnosť iba voči URSO, uvedené je nepostačujúce, keďže v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z.z. splnenie notifikačnej povinnosti sa vyžaduje súčasne nielen k URSO, ale aj k žalovanému 1/ ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy. Ťažiskom dôkaznej povinnosti žalobcu bolo preto preukázať, či si svoju oznamovaciu povinnosť splnil voči žalovanému 1/, čo sa mu na základe dôkazného stavu zistenému pred okresným súdom nepodarilo a samotné žalobcom navrhované zabezpečenie spisov URSO viedlo len ku vzťahu žalobcu a URSO. Za podstatné považoval, aby žalobca preukázal prejavenu vôľu, obsahom ktorej je splnenie si notifikačnej povinnosti voči žalovanému 1/, k čomu nesmeroval obsah spisových materiálov, ktoré žiadal žalobca vykonať a ktoré sa týkali spisov URSO. Poukázal aj na tvrdenia samotného žalobcu, ktorý voči žalovanému 1/ uviedol, že si splnil svoju oznamovaciu povinnosť riadne a včas dňa 15. januára 2014, keď zaslal žalovanému 1/ list s označením „Žiadosť o uzatvorenie zmluvy o výkupe elektriny na krytie strát a zmluvy o doplatku zo dňa 15. januára 2014“, ktorého prílohou boli podpísané zmluvy na rok 2014, cenové rozhodnutie pre roky 2014 až 2028, potvrdenie o pôvode elektriny pre roky 2012 až 2026 a plán dodávky na doplatok a straty. Žalobca ďalej tvrdil, že z tohto listu a jeho príloh bola zrejma informácia o predpokladanej dodávke elektriny v roku 2015, ale aj o uplatnení podpory formou doplatku a odberom elektriny za cenu elektriny na straty na rok 2015.

10 K návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania doložením spisov URSO uviedol, že ak podľa tvrdení žalobcu z nich mala byť preukazovaná zaužívaná prax medzi žalobcom a žalovaným 1/ a medzi žalovaným 1/ a URSO tak zákon v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ č. 309/2009 Z.z. *expressis verbis* vyjadruje notifikačnú povinnosť žalobcu tak voči URSO ako aj voči prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, t. j. žalovanému 1/, ktorá oznamovacia povinnosť a nastupujúci sankčný mechanizmus jej nesplnenia vyjadrený v § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z.z. nepracuje „so zaužívanou praxou“ tak, ako sa domáhal žalobca. Žalobca bol povinný preukázať nepochybný prejav vôle, obsahom ktorého by bola oznamovacia povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z.z. voči žalovanému 1/, čo žalobcom označenými a vykonanými dôkazmi pred okresným súdom nebolo preukázané.

11 V súvislosti s námietkou odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uviedol, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka. Konštatoval, že nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 4/2009). Vyslovil názor, že rozhodnutie okresného súdu sa v napadnutej časti opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

12 Za rozhodujúcu označil skutočnosť, že žalobca neuniesol svoje dôkazné bremeno o tom, že mu vznikol žalovaný nárok na zaplatenie podpory podľa zákona o podpore OZE za rok 2015 a že tento nárok ku dňu rozhodovania vo veci samej existuje. Potom okresný súd správne rozhodol, ak žalobe žalobcu nevyhovel a preto odvolací súd predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie o zametnutí žaloby v celom rozsahu potvrdil za aplikácie ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

13 Ďalej uviedol, že postupom okresného súdu, nevykonaním navrhnutých dôkazov žalobcom, sa žalobcovi ako sporovej strane neznemožnila realizácia jej patriacich procesných práv, ani možnosť jej aktívnej účasti na konaní, pretože v súlade s ustanovením § 185 ods. 1 CSP okresný súd rozhodol, ktoré

z navrhnutých dôkazov vykoná a súčasne svoj postup nevykonania navrhnutých dôkazov žalobcom aj zdôvodnil. Oprávnenie žalobcu ako sporovej strany navrhnuť dôkazy nie je možné zamieňať s právom súdu, ktorý rozhoduje, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, resp. nevykoná. Okresný súd na procesné návrhy žalobcu ako sporovej strany v rovine návrhu na doplnenie dokazovania reagoval primeraným, ako aj ústavne akceptovateľným spôsobom, ak podstatné a rozhodné bolo, či si žalobca splnil svoju zákonnú oznamovaciu povinnosť voči žalovanému 1/ konkrétnym a určitým prejavom vôle, a nie spôsob komunikácie vo vzťahu k URSO, resp. komunikácia URSO a žalovaného 1/, čo malo vyplývať zo žalobcom navrhnutých doplňujúcich dôkazov, týkajúcich sa spisov URSO, resp. korešpondencie. Rovnako odvolací súd súhlasil s dôvodmi nevykonania žalobcom navrhovaného plošného dokazovania vyžiadaním zoznamov všetkých osôb konajúcich k predmetu sporu u žalovaného 1/ a URSO, z ktorých potenciálne mienil žalobca vyberať možných svedkov - v tomto smere bolo opodstatnené konštatovanie súdu prvej inštancie o neefektívnom a nehospodárnom dokazovaní.

14 Podstatným pre posúdenie žaloby žalobcu bolo vyhodnotiť, či tento má alebo nemá nárok na podporu výkupom elektriny za cenu elektriny na straty podľa ust. § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 309/2009 Z.z. a ďalej, či žalobca má alebo nemá nárok na doplatok podľa ust. § 3 ods. 1 písm. c/ cit. zákona. Vo vzťahu k týmto nárokom uplatneným žalobou bolo podstatné vyhodnotenie, či žalobca podľa ním poskytnutých tvrdení a k tomu doložených relevantných dôkazov si splnil zákonom uloženú notifikačnú povinnosť, vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 2 písm. c/ cit. zákona tak voči URSO, ako aj voči žalovanému v 1/ rade ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy.

15 Odvolací súd zdôraznil, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z.z. v znení k 15. augustu 2014 jednoznačne vyjadrovalo splnenie si tejto oznamovacej povinnosti kumulatívne tak voči URSO, ako aj voči prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, a preto pre uplatnenie práva na podporu pri výrobe elektriny na rok 2015 nepostačovalo, ak sa splnila oznamovacia povinnosť len voči jednému z týchto subjektov. Žalobca pokiaľ chcel byť úspešný so svojou žalobou, bol povinný preukázať, že si túto oznamovaciu povinnosť splnil tak voči URSO, ako aj voči žalovanému 1/, čo sa mu však nepodarilo. Nemožno jednoznačné znenie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z.z., v znení platnom k 15. augustu 2014, modifikovať tak, ako sa toho domáhal žalobca svojim výkladom, keďže z tohto zákonného ustanovenia nepochybne vyplývala povinnosť žalobcu oznámiť uplatnenie podpory podľa ust. § 3 ods. 1 písm. b/ a c/ cit. zákona vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Konštatoval, že nemožno súhlasiť so žalobcom, že voči žalovanému 1/ si splnil oznamovaciu povinnosť, ak dal žiadosť o uzavretie zmluvy o výkupe elektriny na krytie strát a zmluvy o doplatku, prílohou ktorej žiadosti malo byť cenové rozhodnutie pre roky 2014 až 2028, potvrdenie o pôvode elektriny pre roky 2012 až 2026 a plán dodávky na doplatok a straty. Za správne označil konštatovanie okresného súdu, že žalobca si nemohol splniť svoju oznamovaciu povinnosť vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z.z., pokiaľ žalovanému 1/ predložil cenové rozhodnutie URSO č. 0196/2014/E-OZ zo dňa 25. októbra 2013 na roky 2014 až 2028 a potvrdenie o pôvode elektriny OZE č. 0505/2012/PoP-OZ zo dňa 19. decembra 2011 na roky 2012 až 2026. Ak aj cit. zákon v ust. § 4 ods. 2 písm. c/ v rozhodnom znení nevyjadruje náležitosti oznamovacej povinnosti zo žalobcom označených listín - cenové rozhodnutie, potvrdenie o pôvode, žiadosť o uzavretie zmluvy o výkupe elektriny na krytie strát a zmluvy o doplatku, z ich textu, obsahu, nevyplýva splnenie si oznamovacej povinnosti, keďže takáto oznamovacia povinnosť v predložených listinách nie je inkorporovaná.

16 Krajský súd v zhode s názorom okresného súdu má za to, že oznámenie v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z.z. ako jednostranný prejav vôle, musí byť dostatočne určitým spôsobom vyjadrený, aby nebol zameniteľný, resp., aby z tohto oznámenia bolo určitým spôsobom vyjadrené, čo sa ním uplatňuje, požaduje, čo žalobcom predložené listiny voči žalovanému 1/ neobsahovali. Krajský súd sa stotožnil aj so záverom okresného súdu, že splnenie oznamovacej povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z.z. v rozhodnom znení bolo formulovaním každoročného plnenia si tejto oznamovacej povinnosti, čo je nepochybne vyjadrené vo vyššie uvedenej citácii tohto zákonného ustanovenia, ak sa malo výrobcom elektriny s právom na podporu uskutočniť toto oznámenie o uplatnení podpory a predpokladaného množstva dodanej elektriny vždy k 15. augustu na nasledujúci

kalendárny rok. Konštatoval ďalej, že nemožno prijať výklad prezentovaný žalobcom v tom, že nebolo možné opakovane, každoročne požadovať na žalobcovi takéto splnenie notifikačnej povinnosti, keďže týmto smerom pre výklad žalobcu niet zákonnej opory v priamom znení správne aplikovaného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z.z. v znení do 31. decembra 2018, ak sa viazala oznamovacia povinnosť vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Výslovil názor, že na týchto záveroch nič nemení skutočnosť, že od 1. januára 2019 došlo zákonom č. 309/2018 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 309/2009 Z.z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, k zmene ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore OZE, keďže pre právne posúdenie sporu bolo relevantné to znenie citovaného zákona, ktoré platilo do 31. decembra 2018, teda aj k rozhodnému dňu 15. augusta 2014, ku ktorému sa skúmalo splnenie zákonných podmienok na strane žalobcu pre možnosť získania podpory na rok 2015.

17 Odvolací súd konštatoval, že okresný súd za vecne správneho vyhodnotenia, že žalobca nepreukázal splnenie oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z.z. v znení do 31. decembra 2018, následne správnym spôsobom aplikoval sankčný mechanizmus, vyplývajúci z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z.z. v znení do 31. decembra 2018, to znamená, že ak žalobca ako výrobca elektriny si nespĺnil oznamovaciu povinnosť, tak potom si nemohol uplatniť práva podľa § 4 ods. 1 písm. b/ a c/ na kalendárny rok 2015. Potom ak okresný súd žalobu proti žalovaným zamietol, tak jeho postup bol vecne správny.

18 Pokiaľ žalobca chcel vylúčiť dopad sankcie, s poukazom na prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. januára 2014, a to aplikáciou ustanovenia § 18e zákona č. 309/2009 Z.z., že sankcia straty na podporu, a to odber a doplatok pre kalendárny rok 2015, sa na žalobcu nevzťahuje, tak odvolací súd uviedol, že ani s uvedeným odvolacím dôvodom žalobcu nemožno súhlasiť. Ustanovenie § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z.z. sa výslovne viaže k podmienkam podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré podmienky podpory výroby elektriny a spôsob podpory sú upravené v § 3 zákona č. 309/2009 Z.z., a preto nemôže byť ustanovenie § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z.z. aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z.z. v znení do 31. decembra 2018. Bolo preukázané to, že žalobca je výrobcom elektriny prevádzkujúcim zariadenie - fotovoltaickú elektrárňu na výrobu elektriny zo slnečnej energie, nachádzajúcu sa v Moškovci, uvedené do prevádzky 30. júna 2011, t. j. pred 01. januárom 2014, avšak pre žalobcu platí len to, že podmienky podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré bolo uvedené do prevádzky pred 01. januárom 2014, tak ako to bolo aj u žalobcu, zostávajú zachované podľa doterajších predpisov (len podmienky podpory výroby elektriny). Uvedené sa však nedotýka sankcií, ktoré vyjadril zákon č. 309/2009 Z.z. v znení do 31. decembra 2018 v ustanovení § 4 ods. 3. Okresný súd vecne správne uviedol, že podmienky podpory, ktoré vyplývajú z § 3 zákona č. 309/2009 Z.z. (v znení do 31. decembra 2018) vo väzbe k ustanoveniu § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z.z., nemožno zamieňať s ustanovením § 4, ktorý upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. Nemožno preto súhlasiť s odvolacím dôvodom žalobcu, že ako na výrobcu elektriny, ktorý má svoje zariadenie uvedené do prevádzky 30. júna 2011, sa v zmysle ustanovenia § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z.z. na neho nevzťahuje ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z.z. (v znení do 31. decembra 2018).

19 Poukázal na nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22. marca 2017, ktorým bolo konštatované, že ustanovenia zákona o podpore OZE, § 4 ods. 2 zákona č. 309/2009 Z.z. (v znení do 31. decembra 2018), sú relevantné pre všetky subjekty, ktoré majú nárok na podporu ako aj, že sankčný mechanizmus straty podpory je oprávnený; § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z.z. (v znení do 31. decembra 2018) nie je v rozpore s požiadavkami vyvoditeľnými z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, teda predovšetkým princípmi právneho štátu. V súvislosti so sankčným dôsledkom (§ 4 ods. 3 zák. č. 309/2009 Z.z.) zdôraznil, že Ústavný súd SR v náleze PL. ÚS 50/2015 zo dňa 22. marca 2017 zdôraznil, že zákonodarca neustanovuje subjektom práva právne povinnosti samoučelne, ale naopak, so zjavným

zámerom, aby tieto právne povinnosti boli dodržiavané. Neplnenie zákonom ustanovených povinností nemôže v právnom štáte požívať právnu ochranu. Poukázal na to, že Ústavný súd SR vyslovil, že novelizáciou zákona o podpore OZE vykonanou zákonom č. 382/2013 Z.z. došlo s účinnosťou od 1. januára 2014 „len“ k zmene, resp. rozšíreniu týchto právnych dôsledkov, t. j. právnych dôsledkov nesplnenia povinností, ktoré tento zákon výrobcovi elektriny ukladá, a že priamym dôsledkom nesplnenia povinností, ustanovených v § 4 ods. 2 zákona č. 309/2009 Z.z. (v znení do 31. decembra 2018), je nielen strata práva na odber elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, do ktorej je zariadenie výrobcu elektriny pripojené za cenu elektriny na straty, ale aj práva na tzv. doplatok.

20 Odvolací súd ďalej poukázal aj na nález IV. ÚS 491/2018 zo dňa 31. januára 2019, v ktorom ústavný súd poukázal na potrebu „odlíšenia inštitútu zániku práva na podporu ex lege a inštitútu zániku nároku na poskytnutie podpory v zákone o OZE“. Práve s odkazom na nález sp. zn. PL. ÚS 50/2015 ústavný súd ďalej uviedol, že: „Právne účinky uplatnenia sankčného mechanizmu ustanoveného v § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE z dôvodu nesplnenia povinností ustanovených v § 4 ods. 2 tohto zákona sa vzťahuje len na príslušný kalendárny rok, pričom právo ustanovené v § 3 ods. 6 prvej vety zákona o OZE (v ďalších kalendárnych rokoch) tým nie je dotknuté. Z nálezu teda vyplýva jednak periodicita oznamovacej povinnosti výrobcov elektriny z OZE, ako aj zrejmä odlišnosť medzi právom na podporu a nárokom na podporu na príslušný kalendárny rok (nárokovateľným len po splnení zákonných povinností)“.

21 Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uzavrel, že nebolo zistené ani naplnenie žalobcom namietaných zvyšných odvolacích dôvodov, a to v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, § 365 ods. 1 písm. g/ CSP a ani podľa § 365 ods. 1 CSP.

22 Osobitne k otázke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ odvolací súd uviedol, že ak žalobca nepreukázal svoj status oprávneného žiadateľa o podporu pre rok 2015 podľa zákona o podpore OZE, tak pre zamietnutie žaloby postačoval a bol určujúci záver o absencii - nepreukázaní aktívnej legitímácie žalobcu vo vzťahu k ním uplatneným nárokom voči žalovanému 1/ ako aj voči žalovanému 2/. Poukázal na to, že u žalovaného 2/ k uvedenému pristupuje ďalšia okolnosť, ktorá vyplynula až v priebehu odvolacieho konania z oznámenia žalovaného 2/ o prechode dotknutých práv a povinností žalovaného 2/ od 01. januára 2019 vkladom časti podniku do spoločnosti Stredoslovenská energetika Obchod, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 8591/4B, 010 47 Žilina, IČO: 51 865 467, ktorá súčasne zmenila svoje obchodné meno na „Stredoslovenská energetika, a.s.“. Ak však žalobca, nepodal procesný návrh podľa § 80 ods. 1 CSP, nebola splnená základná podmienka pre zmenu sporovej strany a na žalovanej strane bolo naďalej konané a rozhodované s pôvodným okruhom žalovaných subjektov - žalovaným 1/ a žalovaným 2/ ako sú označení v záhlaví tohto rozsudku. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nezaoberal novou argumentáciou žalobcu o pasívnej legitímácii žalovaného 2/ ako ručiteľa podľa úpravy ust. § 477 ods. 3 vo väzbe na § 59 ods. 4 OBZ.

23 O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a s poukazom na úspech žalovaného 1/ a 2/ v odvolacom konaní s tým, že o výške náhrady trov rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie za aplikácie ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

24 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, navrhujúc rozsudok súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie prípadne zrušiť len rozsudok odvolacieho súdu.

25 Prípustnosť dovolania vyvodil z ust. § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nakoľko nastolené právne otázky, od ktorých záviselo napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, a ktoré súd nesprávne právne posúdil, ešte neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešené. V dovolaní uviedol, že v konaní na súde prvej inštancie a na odvolacom súde nebolo sporné, že si dovolateľ splnil oznamovaciu povinnosť na rok 2015 voči Úradu. Dovolateľ na odvolacom súde (ako aj na súde prvej inštancie) opakovane uvádzal, že si svoju oznamovaciu povinnosť splnil aj voči

žalovanému 1/ a to doručení Formulára - Povinnosť výrobcov elektriny predložiť údaje do 30. mája 2014 (ďalej len „formulár“), ktorý bol zverejnený na internetovej stránke Úradu, Plánu dodávky na doplatok a straty (ďalej len „Plán dodávky“), Rozhodnutie Úradu OZ na roky 2014 až 2028 (ďalej len „cenové rozhodnutie na roky 2014 až 2028“) a Potvrdenie o pôvode elektriny OZE č. 0505/2012/PoP-OZE zo dňa 19. decembra 2011 na roky 2012 až 2026 (ďalej len „potvrdenie o pôvode na roky 2012 až 2026“). Vyplnený Formulár doručil žalovanému 1/ osobne dňa 16. mája 2014 a aj poštou v rámci zásielky, ktorú pripravovala a odoslala česká spoločnosť STARCOS INTERNATIONAL s.r.o., pričom dovolateľ predložil aj podací lístok z predmetnej zásielky. Poukázal na to, že zásielka (okrem iného) obsahovala nielen Formulár pre výrobné zariadenie dovozateľa, ale aj Formulár pre výrobné zariadenie iných spoločností. Namietal, že si splnil svoju oznamovaciu povinnosť aj zaslaním ďalších dokumentov. Už na začiatku roka 2014 poskytol žalovanému 1/ údaje o tom, aké množstvo elektriny v roku 2015 vyrobí a že na túto elektrinu si plánuje uplatniť podporu doplatkom, ako aj podporu výkupom elektriny na straty, vrátane predpokladaného množstva elektriny. Dňa 17. januára 2014 dovolateľ doručil žalovanému 1/ žiadosť o uzatvorenie zmluvy o výkupe elektriny na krytie strát a zmluvy o doplatku, ktorej prílohou boli podpísané zmluvy na rok 2014. Prílohou tohto listu bol aj „plán dodávky na doplatok a straty“. Konštatoval, že z označenia prílohy, ako aj zo samotného znenia listu je zrejmé, že vyrobenú elektrinu plánuje dovolateľ dodať do distribučnej sústavy a uplatniť si na ňu podporu formou doplatku a odberom elektriny za cenu elektriny na straty. Uviedol, že je absurdné sa domnievať, že dovolateľ zaslaním Plánu dodávky na doplatok a straty, avšak nechcel podporu doplatkom, ani podporu výkupom na straty. Za nepochybné považoval, že plán obsahoval údaje na rok 2015. Vyslovil názor, že prejav vôle dovozateľa obsahoval všetky obsahové náležitosti, ktoré požaduje § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Dovolateľ ďalej tvrdil, že splnenie oznamovacej povinnosti osobitne preukazujú aj ďalšie prílohy listu Žiadosti o uzavretie zmluvy o výkupe elektriny na krytie strát a zmluvy o doplatku na rok 2014 a to cenové rozhodnutie pre roky 2014 až 2028 a potvrdenie o pôvode na roky 2012 až 2026. Tieto dokumenty obsahujú údaje o predpokladanom ročnom množstve vyrobenej elektriny a uplatnení doplatku. Poukázal na to, že potvrdenie o pôvode elektriny na roky 2012 až 2026 bolo zasielané aj počas minulých rokov a nikdy nebol žiaden problém s tým, aby sa žalovaný 1/ dopytoval dovozateľa ohľadom uplatnenia práva na podporu, namietal nespĺnenie oznamovacej povinnosti. Po rokoch bezproblémového poskytovania podpory dovozateľovi, označil postoj žalovaného 1/ v roku 2015 za neobhájiteľný. Poukázal tiež na to, že na preukázanie skutočnosti, že žalovaný 1/ obdržal dovozateľov prejav vôle v rámci plnenia jeho oznamovacej povinnosti dovolateľ požadoval predložiť spis Úradu, v ktorom žalovaný 1/ oznámil Úradu, že si dovolateľ splnil svoju oznamovaciu povinnosť. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd však predmetné dôkazy odmietli vykonať. Dovolateľ namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces v dôsledku nedostatočne odôvodneného, nepreskúmateľného napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd na žiadnom mieste neuviedol (uvedené platí aj pre rozsudok súdu prvej inštancie) na základe akej právnej normy vymedzil náležitosti prejavu vôle a akú právnu normu použil pri posudzovaní výkladu prejavu vôle vo vzťahu k predloženým dôkazom dovozateľa, či prejav vôle posudzoval podľa ustanovení Občianskeho alebo Obchodného zákonníka a nevie posúdiť ani jeho myšlienkové postupy vo vzťahu k plneniu oznamovacej povinnosti prostredníctvom prejavu vôle. Ďalej odvolateľ súdu vytýkal, že sa nevysporiadal nielen s nepresvedčivosťou a nesprávnosťou vykonaného dokazovania ale ani s podstatnými argumentami dovozateľa v odvolaní. Namietal, že odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, bez dostatočného odôvodnenia vylúčil aplikáciu § 266 Obch. zák. vo vzťahu k posudzovaniu prejavu vôle v rámci plnenia oznamovacej povinnosti. Prítom odvolací súd k predmetnej námietke dovozateľa iba stroho konštatoval, že oznamovacia povinnosť a nastupujúci sankčný mechanizmus jej nespĺnenia nepracuje „so zaužívanou praxou“. Odvolací súd neuviedol žiaden myšlienkový postup alebo úvahy, na základe ktorých dospel ku konštatovaniu, že sa pri posudzovaní splnenia oznamovacej povinnosti dovozateľa (alebo iného výrobcu) nemôžu použiť výkladové pravidlá podľa § 266 Občianskeho zákonníka. Vytýkal ďalej odvolaciemu súdu, že sa nevysporiadal s relevantnou argumentáciou dovozateľa ohľadom splnenia oznamovacej povinnosti prostredníctvom Formulára. Dovolateľ ďalej namietal, že sa odvolací súd nezaoberal jeho námietkami v odvolaní, týkajúcimi sa nevykonaných dôkazov (Spisu a Listu). Konštatoval, že dôkazná relevancia nevykonaných dôkazov vyplýva priamo z odôvodnenia rozhodnutia Úradu č. 0047/2015/E zo dňa 23. decembra 2014, ktoré vychádza zo Spisu a Listu (str. 3 predposledný odsek rozhodnutia). Ďalej vytýkal obidvom vo veci konajúcim súdom, že nevyhoveli jeho návrhu, aby uložili žalovanému 1/ predložiť všetku e-mailovú alebo

písomnú dokumentáciu, ktorá obsahovala alebo by sa týkala pokynov Úradu adresovaných žalovanému 1/, ktoré sa týkali podpory obnoviteľných zdrojov energie na rok 2015. Odvolací súd však rovnako ako súd prvej inštancie vyššie uvedené návrhy na vykonanie dôkazov zamietol, napriek ich relevancii preukázať oprávnenosť nárokov dovolateľa v konaní. Konštatoval, že ak sa súd plošne nevysporiada s rozsiahlym dôkazným materiálom jednej zo sporových strán, alebo odignoruje jej námietky, narúša v konaní rovnosť medzi účastníkmi, ktorá je základom spravodlivého procesu. Za pochybenie zo strany odvolacieho súdu označil aj nenariadenie verejného pojednávania, keďže v jeho odvolaní poukázal na viacero vád vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie. Vyslovil názor, že vzhľadom na predmet sporu si nariadenie pojednávania vyžadoval aj verejný záujem, ktorý spočíva aj vo vzťahu k oblasti životného prostredia, nakoľko v dôsledku straty podpory došlo k zníženiu pomeru „zelenej“ elektriny vyrobenej z OZE a odňatie podpory stovkám výrobcov malo negatívne dopady napríklad aj na zamestnanosť.

26 V súvislosti s ďalším dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP konštatoval, že sú pre rozhodnutie relevantné dve právne otázky a to ad 1/ či sa vzťahuje sankcia za nesplnenie oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore OZE s poukazom na znenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE aj na zariadenie uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014 (ďalej aj „právna otázka 1“), ad 2/ či je potrebné prejav vôle vo vzťahu k plneniu notifikačnej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore OZE vykladať (aj) podľa ustanovení § 266 Obch. zák. (ďalej aj „právna otázka 2“). Dovolateľ konštatoval, že je toho názoru, že súdy mohli tento spor rozhodnúť aj bez nutnosti posudzovania splnenia oznamovacej povinnosti, a to už na základe správnej interpretácie prechodných ustanovení upravených v § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE. Dovolateľ vyslovil názor, že prechodné ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE je potrebné správne interpretovať tak, že tieto stanovujú, že zmena podmienok pre poskytnutie podpory (na základe novely) sa nevzťahuje na zariadenia uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, a teda, že podmienky podpory obsiahnuté v § 4 Zákona o podpore OZE sú pre uvedené zariadenia poskytované za splnenia rovnakých podmienok ako pred prijatím novely. Pokiaľ teda platí, že ust. § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE vylučuje aplikáciu sankcie podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE, tak potom platí, že dovolateľovi vznikol nárok na podporu doplatkom a výkupom aj bez toho, aby mal tento povinnosť splniť oznamovaciu povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore OZE.

27 Dovolateľ má za to, že predmetná novela zmenila nielen podmienky podpory uvedené v § 3, § 3a a § 3b, ale súčasne sa novelou zmenili aj podmienky podpory obsiahnuté v § 4 Zákona o podpore OZE. Táto zmena spočívala v tom, že ak výrobca nepredloží predmetné oznámenie nespĺňa podmienky pre poskytnutie podpory na nasledujúci rok. Podľa dovolateľa nemožno právnu interpretáciu opierať len o formálne delenie zákonných ustanovení na „podmienky podpory“ a „povinnosti výrobcov“. Nadpisy jednotlivých ustanovení sú len legislatívnou pomôckou, ktorej úlohou je zlepšiť prehľadnosť a orientáciu v právnom predpise. V súvislosti s výkladom prechodných ustanovení poukázal na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 148/06 z 12. apríla 2007. Zdôraznil, že sa nález ÚS SR PL. ÚS 50/2015 zo dňa 22. marca 2017 ustanovením § 18e Zákona o podpore OZE vôbec nezaoberal. Dovolateľ poukázal na to, že prechodné ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE je ustanovením, ktoré sa vzťahuje na celý Zákon o podpore OZE plošne, teda sa vzťahuje na všetky ustanovenia zákona, ktoré obsahujú podmienky podpory. Vyslovil názor, že ak by zákonodarca chcel obmedziť platnosť ustanovenia § 18e ods. 1 len na podmienky podpory uvedené v § 3, uviedol by to priamo v texte prechodného ustanovenia („podmienky podpory výroby elektriny podľa § 3“) podobne ako tak urobil v iných prípadoch (napr. § 18b ods. 2, § 18c ods. 2 a 3, § 18e ods. 5). Pojem „podmienky podpory“ nie je explicitne definovaný v Zákone o podpore OZE. Podmienky podpory sa v Zákone o podpore OZE nenachádzajú iba v § 3 ale aj v iných zákonných ustanoveniach. Jednu z takýchto podmienok podpory obsahuje aj samotné ustanovenie § 4 ods. 3, nakoľko reálne podmieňuje podporu splnením oznamovacej povinnosti.

28 Druhá právna otázka sa týka posudzovania oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore OZE. Správny výklad prejavu vôle v rámci plnenia notifikačnej povinnosti bol preto v konaní kľúčový. Zdôraznil, že ust. § 266 Obch. zák. uprednostňuje pred jazykovým výkladom predovšetkým subjektívne kritérium, ktoré kladie dôraz na úmysel konajúcej strany. Podľa dovolateľa mal preto

odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) skúmať prejav vôle dovolateľa (vzhľadom na obchodnoprávny charakter vzťahu so žalovaným 1/ v zmysle ust. § 266 Obch. zák.). Upriamil pozornosť na zákonnú úpravu oznamovacej povinnosti, ktorá je strohá, požiadavka výslovného prejavu vôle nie je pri plnení oznamovacej povinnosti v právnej úprave daná, preto bez ďalšieho nemožno vylúčiť iný ako výslovný prejav vôle ako to urobil odvolací súd v napádanom rozhodnutí. Medzi výrobcami a regionálnymi distribučnými spoločnosťami sa jedná o súkromnoprávne vzťahy obchodnej povahy, predmetné prejavy vôle sú potom vykladané podľa výkladových pravidiel uvádzaných v § 266 Obch. zák. Pri výklade prejavu vôle v rámci plnenia oznamovacej povinnosti je potrebné (okrem iného) brať zreteľ aj na predchádzajúce správanie strán spojené s plnením tejto povinnosti. Preto bolo rovnako relevantné, ak bol prejav vôle smerujúci k uplatneniu podpory doručený s dokumentami, na základe ktorých možno poznať úmysel výrobcu k uplatneniu oznamovacej povinnosti. Dovolateľ poukázal na skutočnosť, že oznamovacia povinnosť bola rovnaká pre rok 2014 aj pre rok 2015. V roku 2014 žalovaný 1/ splnenie oznamovacej povinnosti akceptoval a dovolateľovi podporu doplatkom a podporu výkupom poskytol. Dovolateľ svoju oznamovaciu povinnosť splnil totožným spôsobom aj na rok 2015. Pre úplnosť poukázal na to, že aj samotný Úrad akceptuje pre splnenie oznamovacej povinnosti to, ak sú mu zaslané informácie aj v rámci iných aktivít, resp. v rámci plnenia inej zákonnej povinnosti, o čom svedčí napr. oznámenie „Informácia pre výrobcov elektriny s právom na podporu“, ktoré bolo zverejnené ešte v roku 2014.

29 Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol dovolanie odmietnuť. Uviedol, že základná sporná skutočnosť v tvrdeniach medzi žalobcom a žalovaným 1/ spočívala v splnení resp. v nesplnení osobitnej oznamovacej (notifikačnej) povinnosti, tak ako táto povinnosť vyplýva pre každého výrobcu elektriny s právom na podporu z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 309/2009 Z.z. v znení účinnom odo dňa 01. januára 2014 (novela zákonom č. 382/2013 Z.z.; ďalej len „Zákon OZE“). Konštatoval, že z vyššie cit. ustanovenia je dostatočne zrejmé, že výrobca elektriny, pokiaľ má záujem o poskytovanie podpory je povinný oznámiť jednak Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj „URSO“) a jednak prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy (t. j. žalovanému 1/) dva základné údaje a to uplatnenie podpory podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b/ odberom elektriny za cenu elektriny na straty/uplatnenie podpory podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. c/ doplatkom/prípadne obidvoma druhmi podpormi a ďalej predpokladané množstvo dodanej elektriny, a to vždy k dátumu 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Uplatnenie podpory predpokladá teda oznámenie (v súlade s názorom súdov oboch inštancií) právny úkon - jednostranný, adresný prejav vôle súkromnoprávnej povahy, ktorý je adresovaný a doručený v zákonnej lehote, ku dňu 15. augustu obidvom adresátom, teda jednak URSO a jednak žalovanému 1/. Ako nepochybne vyplýva z výsledkov dokazovania žalobca si svoju notifikačnú povinnosť voči žalovanému 1/ v roku 2014 pre podporu na rok 2015 nesplnil. Žalobca preto v zmysle § 4 ods. 3 Zákona OZE stratil nárok na podporu formou odberu elektriny na krytie strát a formou doplatku na obdobie jedného kalendárneho roka, t. j. na rok 2015. Poukázal na to, že žalobca v podanom dovolaní tvrdil, že si svoju oznamovaciu povinnosť voči žalovanému 1/ v roku 2014 pre podporu na rok 2015 splnil a to predložením ním uvedených listín. Pokiaľ ide o prvé dve listiny - Formulár a Plán dodávky žalovaný 1/ v konaní od začiatku popieral ich doručenie. Ďalej namietal, že tieto listiny nepreukazujú splnenie všetkých zákonom stanovených povinností - Oznámenie predpokladaného množstva výroby a Oznámenie uplatnenia podpory na rok 2015. Predložený formulár obsahuje údaje ohľadom výroby predpokladaného množstva pre rok 2015, avšak z ničoho nevyplýva, že týmito listinami prejavil žalobca vôľu uplatniť si podporu pre rok 2015 a konkrétny druh podpory. Pokiaľ ide o druhé dve listiny - Cenové rozhodnutie a Potvrdenie o pôvode, uviedol, že ani týmito listinami oznamovacia povinnosť splnená byť nemohla. Tieto listiny sú len administratívnym predpokladom uplatnenia podpory pre konkrétny rok, sami o sebe však splnenie oznamovacej povinnosti nenahrádzajú. Žalovaný 1/ ďalej poprel, že by predloženie Cenového rozhodnutia a/alebo Potvrdenia o pôvode zodpovedalo zmluvnej praxi, ktorá bola zavedená medzi sporovými stranami. Je pritom dôležité, že oznamovacia povinnosť je povinnosťou opakovanou t. j. v prípade záujmu výrobcu o podporu musí byť splnená každoročne. V prípade, ak oznamovacia povinnosť nie je v danom roku splnená, nastupuje zákonná sankcia podľa ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona OZE. Zdôraznil, že oznámenie je aktom súkromnoprávnym, prejavom vôle, pričom uvedené rozhodnutia majú povahu individuálneho správneho aktu a sú verejne dostupné a pokiaľ ide o Plán dodávky a Formulár v konaní nebolo preukázané ich

doručenie. Žalovaný 1/ mal za to, že rozsudky obidvoch súdov sú dôkladne odôvodnené a vychádzajú z náležite zisteného skutkového stavu na ktorý súdy aplikovali správne ustanovenia zákona. Zdôraznil, že Oznámenie o uplatnení podpory má byť jednoznačné, aby jeho adresát objektívne mohol poznať zámer odosielateľa. Oba súdy pri aplikácii zákonnej úpravy na skutkový stav vychádzali správne z § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona OZE a túto právnu normu vyhodnotili tak, že oznamovacia povinnosť predpokladá výslovný prejav vôle, ktorý spĺňa obsahové náležitosti a je adresovaný a doručený v zákonnej lehote obidvom adresátom. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že súdy údajne pochybili, keď neaplikovali ust. § 266 Obch. zák., žalovaný 1/ mal za to, že žalobca si je vedomý nesplnenia notifikačnej povinnosti a až následne, v priebehu súdneho konania sa snažil splnenie povinnosti vyvodzovať z niektorých dokumentov zasielaných počas roku žalovanému 1/. Nesúhlasil ani s tvrdením, podľa ktorého medzi sporovými stranami mala byť v minulých rokoch zavedená zmluvná prax, na základe ktorej žalovaný 1/ akceptoval ako splnenie notifikačnej povinnosti doručenie Cenového rozhodnutia alebo Potvrdenia o pôvode. Takáto zmluvná prax zavedená byť nemohla, keďže pred dátumom 1. januárom 2014 spoločnosť SSD, a.s. nemohla aplikovať sankčný mechanizmus podľa § 4 ods. 3 Zákona OZE. Z tohto dôvodu bola žalobcovi v predchádzajúcich rokoch podpora poskytnutá aj bez toho, aby si musel notifikačnú povinnosť splniť. Argumentáciu žalobcu s poukázaním na ust. § 266 Obch. zák. označil za účelovú a použitú s úmyslom vyhnúť sa jednoznačnému preukázaniu splnenia povinnosti tak, ako je predpísaná v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona OZE. Žalovaný 1/ ďalej nesúhlasil ani s takým tvrdením žalobcu, podľa ktorého splnenie oznamovacej povinnosti žalobcu mala preukázať komunikácia medzi žalovaným 1/ a URSO, pričom v podrobnostiach poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorú označil za presvedčivú bez potreby uvádzania ďalšieho odôvodnenia. Návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania označil za nadbytočné a ich vykonanie za procesne nevhodné. Uvedené návrhy na doplnenie dokazovania svedčia o dôkaznej núdzi žalobcu, ktorý mal už k svojej žalobe predložiť dôkaz o tom, že si svoju notifikačnú povinnosť splnil, pričom takýto dôkaz v konaní predložený nebol. Žalovaný 1/ poukázal na to, že v konaní predložil ako dôkaz aj zoznam výrobcov, ktorí si nesplnili svoju oznamovaciu povinnosť podľa § 4 Zákona OZE, ktorý zoznam bol zverejnený na internetovej stránke URSO dňa 9. februára 2015, z ktorého zoznamu jednoznačne vyplýva, že žalobca si uvedenú povinnosť voči žalovanému 1/ nesplnil. Na rozdiel od žalobcu žalovaný 1/ zastával názor, že URSO je zásadne oprávnené uvedený zoznam vydávať a to podľa ustanovenia § 3b ods. 7 Zákona OZE. Podľa jeho názoru predložený zoznam potvrdzuje, že ani URSO so žalobcom nepočítalo a náklady na predpokladanú podporu pre žalobcu v roku 2015 neboli premietnuté do konania o určenie tarify za prevádzkovanie systému (TPS). Žalovaný 1/ by teda takéto náklady pre žalobcu musel uhradiť z vlastných zdrojov, na čo samozrejme nie je daný žiadny právny nárok. Žalobca má ďalej za to, že odvolací súd údajne odňal žalobcovi možnosť konať pred odvolacím súdom, pričom poukázal na ust. § 385 ods. 1 CSP podľa ktorého, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie. Právo žalobcu na navrhovanie dôkazov však nie je prípustné stotožniť s povinnosťou súdu vykonať akékoľvek a všetky dôkazy, ktoré navrhuje žalobca. Vyššie uvedené dôkazy, ktoré žalobca navrhol vykonať objektívne nie je možné považovať za dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať nárok žalobcu. Nesúhlasil takisto s tvrdením žalobcu o tom, že pojednávanie na odvolacom súde by bolo potrebné zopakovať z dôvodu, že údajne je tu akýsi verejný záujem na takomto dokazovaní. V súvislosti s prvou žalobcom sformulovanou právnou otázkou poukázal žalovaný 1/ na ust. § 1 písm. a/ a b/ Zákona OZE, v ktorom zákon ustanovuje spôsob podpory a podmienky podpory výroby a ďalej práva a povinnosti výrobcov. Vyjadril presvedčenie, že ust. § 4 Zákona OZE, obsahujúce notifikačnú povinnosť a sankčný následok jej nesplnenia nemožno zahrnúť pod podmienky podpory, ktoré sú upravené v § 3 a v § 3a a teda na notifikačnú povinnosť, ktorá nie je podmienkou podpory, ale povinnosťou výrobcu elektriny sa prechodné ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona OZE nemôže vzťahovať. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle, aby sa notifikačná povinnosť a sankčný následok jej nesplnenia vzťahovali len na výrobcov elektriny, ktorých zariadenie bolo uvedené do prevádzky po dátume 1. januári 2014, obsahovalo by ust. § 18e ods. 1 Zákona OZE aj skutočnosť, že práva a povinnosti výrobcov elektriny (a nielen podmienky podpory) ktorých výrobné zariadenie bolo uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014 zostávajú zachované podľa doterajších predpisov. Prevažná väčšina výrobcov uviedla svoje výrobné zariadenie do prevádzky pred 1. januárom 2014 a účelom novely ust. § 4 ods. 3 Zákona OZE bolo motivovať výrobcov elektriny, aby svoju oznamovaciu povinnosť plnili včas, nakoľko toto bolo v minulosti z ich strany častokrát porušované. Ani dôvodová

správa k zákonu č. 382/2013 Z.z. bližšie neurčuje, že by sa sankcia vzťahovala len na výrobcov, ktorí svoje zariadenia uviedli do prevádzky po 1. januári 2014. Strata podpory na jeden rok sa vzťahuje len na prípad nesplnenia si povinností (vrátane povinnosti oznamovacej) výrobcom elektriny a nie aj na nesplnenie podmienok podpory, nakoľko v takomto prípade výrobca elektriny nemá nárok na podporu vôbec. V súvislosti so sankčným mechanizmom poukázal na nález PL. ÚS 50/2015, v ktorom ústavný súd poukázal aj na prípustnosť nepravnej retroaktivity. Konštatoval, že nemožno súhlasiť s odvolacím dôvodom žalobcu, že ak ako výrobca elektriny, ktorý má svoje zariadenie uvedené do prevádzky 30. júna 2011, sa v zmysle § 18e ods. 1 zák. č. 309/2009 Z.z. na neho nevzťahuje ustanovenie § 4 ods. 3 zák. č. 309/2009 Z.z. (v znení do 31. decembra 2018), keďže ako bolo už vyjadrené, ustanovenie § 18e ods. 1 zák. č. 309/2009 Z.z. má väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny, ktoré sú upravené v § 3 predmetného zákona a nemá väzbu k § 4 v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny, podľa znenia zákona do 31. decembra 2018.

30 K dovolaniu žalobcu sa vyjadril aj žalovaný 2/, navrhujúc dovolanie zamietnuť. Konštatoval, že Zákon OZE ani iný právny predpis neidentifikuje žalovaného 2/ ako adresáta plnenia žiadnej notifikačnej povinnosti výrobcu elektriny, preto žalovaný 2/ ako subjekt poverený výkupom elektriny na straty v roku 2015 mohol vychádzať pri uzatváraní zmlúv o výkupe elektriny na straty výlučne z informácií poskytnutých žalovaným 1/ a URSO ako adresátov tejto notifikačnej povinnosti žalobcu. Poukázal na rozdiel v znení Zákona OZE pred účinnosťou novely t. j. v znení do 31. decembra 2013 a v znení od 1. januára 2014. S účinnosťou od januára 2014 došlo k zmene, na základe ktorej sa v Zákone OZE k už existujúcemu postihu výrobcu s právom na podporu dočasnou stratou nároku na podporu odberom elektriny za cenu na straty v prípade, že nesplnil povinnosť predložiť potvrdenie o pôvode elektriny a/alebo neoznámil predpokladanú charakteristiku svojej dodávky, doplnil aj postih dočasnej straty nároku aj na podporu doplatkom, a to aj pre prípad nesplnenia notifikačnej povinnosti voči URSO a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy (o predpokladanom množstve dodanej elektriny na nasledujúci rok). V nadväznosti na predmet úpravy zákona je zrejmé, že Zákon OZE dôsledne odlišuje podmienky podpory a práva a povinnosti výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov. Vyjadril presvedčenie, že ust. § 4 Zákona OZE, obsahujúce notifikačnú povinnosť výrobcu elektriny a sankčný následok jej nesplnenia, nemožno zahrnúť pod podmienky podpory upravené v ustanovení § 3 Zákona OZE a teda na notifikačnú povinnosť, ktorá nie je podmienkou podpory, ale povinnosťou výrobcu elektriny, sa nemôže vzťahovať prechodné ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona OZE. Zdôraznil, že oznamovacia povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona OZE nie je ani novou povinnosťou pre výrobcov elektriny a výrobcovia elektriny bez ohľadu na to kedy bolo ich výrobné zariadenie uvedené do prevádzky, boli povinní túto povinnosť splniť, čo však žalobca/dovolateľ porušil. Podstatným pritom je, že novelou Zákona OZE došlo práve k podstatnej zmene, resp. doplneniu ustanovení § 3, § 3a a § 3b Zákona OZE a teda došlo k podstatnej zmene samotných podmienok podpory. Je preto samozrejmé, že pokiaľ došlo k zmene podmienok podpory, pôvodné podmienky podpory (určené v § 3, § 3a a § 3b) zostávajú zachované pre tých výrobcov, ktorí ich v danom čase splnili. Poukázal aj na nález ÚS SR č. k. 50/2015-148 zo dňa 22. marca 2017, pričom za ťažiskový právny záver nálezu vo vzťahu k prejednávanej veci označil konštatovanie ústavného súdu, že neplnenie zákonom stanovených povinností vo všeobecnosti nemôže požívať právnu ochranu. Výkladom dovolateľa by muselo nutne dôjsť k stavu, kedy by sa voči jednotlivým výrobcom selektívne aplikovali následky neplnenia ich zákonných povinností podľa § 4 ods. 3 Zákona OZE a to v závislosti odo dňa uvedenia ich zariadenia do prevádzky. Poukázal na to, že skutočnosť, že si žalobca nesplnil svoju oznamovaciu povinnosť, vyplýva aj zo Zoznamu výrobcov elektriny, ktorí si nesplnili povinnosť podľa § 4 Zákona OZE zverejnenom na webovom sídle URSO dňa 9. februára 2015. Vzhľadom na skutočnosť, že si žalobca v roku 2014 nesplnil svoje zákonné povinnosti pre poskytnutie podpory v roku 2015 podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona OZE nemožno žalovaného 2/ považovať za povereného zo strany žalovaného 1/ výkupom elektriny od žalobcu ako výrobcu elektriny z obnoviteľných zdrojov, a teda aj keby bol pasívne legitimovaný, nárok žalobcu z vyššie uvedených dôvodov nie je opodstatnený, nakoľko žalobca nepreukázal splnenie zákonných povinností. Ďalej uviedol, že s účinnosťou od 1. januára 2019 došlo ku vkladu časti podniku spoločnosti Stredoslovenská energetika Holding a.s. do spoločnosti Stredoslovenská energetika Obchod, a.s., ktorá s účinnosťou od 1. januára 2019 zmenila obchodné meno na Stredoslovenská energetika, a.s. Stredoslovenská energetika, a.s., IČO: 51 865 467 ako

nadobúdateľ vlozenej časti podniku vstúpila 1. januára 2019 do všetkých záväzkov a pohľadávok, práv a povinností, nárokov, ako aj uzatvorených zmlúv, ktoré sú späté s vkladanou časťou podniku, a ktorých zmluvnou stranou bola Stredoslovenská energetika Holding a.s. Stredoslovenská energetika, a.s., IČO: 51 865 467 je právnym nástupcom aj vo všetkých konaniach, kde do 31. decembra 2018 bola účastníkom spoločnosť Stredoslovenská energetika Holding, a.s., IČO: 36 403 008.

31 K vyjadreniu žalovaného 1/ a žalovaného 2/ sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 3. júla 2020, pričom poukázal na svoju argumentáciu uvedenú v samotnom dovolaní. Opätovne vyslovil názor, že prechodné ustanovenia uvedené v § 18e ods. 1 Zákona OZE, je potrebné správne interpretovať tak, že tieto stanovujú, že zmena podmienok pre poskytnutie podpory (na základe novely) sa nevzťahuje na zariadenia uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, a teda, že podmienky podpory obsiahnuté v § 4 Zákona OZE sú pre uvedené zariadenia poskytované za splnenia rovnakých podmienok ako pred prijatím novely. Vyslovil názor, že je subjektom, ktorý právo na dva druhy podpory mal a preto považuje pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 2/ za jednoznačnú. Žalovaný 2/ bol zo strany žalovaného 1/ poverený na poskytovanie podpory výkupom a žalovaný 2/ túto skutočnosť nepoprel. V súvislosti s obranou žalovaného 2/ o vklade časti podniku do inej spoločnosti poukázal na § 477 ods. 3 Obch. zák. podľa ktorého predávajúci, t. j. v danom prípade žalovaný 2/ ručí za splnenie záväzkov kupujúcim.

32 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

33 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

34 Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

35 Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

36 Podľa § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

37 Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

38 Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Podľa tvrdenia dovolateľa v danom prípade jednou z kľúčových otázok pre rozhodnutie odvolacieho súdu bolo, či sa sankcia za nesplnenie oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 309/2009 Z.z. (ďalej „Zákon o podpore OZE“) s poukazom na znenie § 18e (prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2014) vzťahuje aj na zariadenie uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014. Žalobca vyslovil názor, že súdy mali spor rozhodnúť bez ďalšieho posudzovania splnenia oznamovacej povinnosti, a to na základe správnej interpretácie prechodného ustanovenia § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE. Žalobca, vychádzajúc z obsahu jeho odvolania, vo vzťahu k tejto otázke zastáva názor, že prechodné ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE je potrebné správne interpretovať tak, že tieto stanovujú, že zmena podmienok pre poskytnutie podpory (na základe novely zák. č. 382/2013) sa nevzťahuje na zariadenia uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, a teda že podmienky podpory obsiahnuté v § 4 Zákona o podpore OZE sú pre uvedené zariadenie poskytované za splnenia rovnakých podmienok ako pred prijatím

uvedenej novely. Pokiaľ ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE vylučuje aplikáciu sankcie podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE, tak potom platí, že dovolateľovi vznikol nárok na podporu doplatkom a výkupom aj bez toho, aby mal tento povinnosť splniť oznamovaciu povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore OZE. Právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalobca v dovolaní formuloval tak, či sa vzťahuje sankcia za nesplnenie oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore OZE, s poukazom na znenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE, aj na zariadenia uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014. Bolo preto na najvyššom súde, aby v dovolacom konaní posúdil, či rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolací súd v tomto smere uvádza, že „ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax, vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (viď. rozhodnutie č. 71, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 8/2018. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nie sú známe žiadne rozhodnutia alebo stanoviská NS SR ako súdu odvolacieho, ktoré by dovolateľom vymedzenú právnu otázku v minulosti vyriešili a túto skutočnosť netvrdili ani žalovaní. So zreteľom na riadne nastolenie právnej otázky spôsobom zodpovedajúcim § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a v situácii, na ktorú sa vzťahuje toto ustanovenie, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného je v danom prípade procesne prípustné.

39 Následne preto dovolací súd skúmal, či je podané dovolanie dôvodné, t. j. či skutočne napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením sa pritom rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, ku ktorej dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Odvolací súd konštatoval, že ustanovenie § 18e ods. 1 zák. č. 309/2009 Z.z. sa výslovne viaže k podmienkam podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré podmienky podpory výroby elektriny a spôsob podpory sú upravené v § 3 zák. č. 309/2009 Z.z. a preto nemôže byť ustanovenie § 18e ods. 1 zák. č. 309/2009 Z.z. aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 3 zák. č. 309/2009 Z.z. v znení do 31. decembra 2018. Pre žalobcu platí len to, že podľa doterajších predpisov zostávajú zachované len podmienky podpory výroby elektriny. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie uviedol, že nemožno podmienky podpory, ktoré sú upravené v § 3 zák. č. 309/2009 Z.z. zamieňať s ustanovením § 4, ktorý upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. Z ustanovenia článku I. § 1, ktorý špecifikuje predmet úpravy, nepochybne vyplýva, že zákon ustanovuje jednak spôsob podpory a podmienky výroby (§ 1 písm. a/) a jednak práva a povinnosti výrobcov (§ 1 písm. b/). V nadväznosti na predmet úpravy potom § 3 Zákona o podpore OZE bližšie konkretizuje spôsob podpory a podmienky podpory výroby elektriny a § 4 upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. So zreteľom na uvedené dovolací súd súhlasí so závermi vo veci konajúcich súdov, že Zákon o podpore OZE dôsledne odlišuje medzi podmienkami podpory a právami a povinnosťami výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov. Ustanovenie § 3 cit. zák. upravuje podmienky, ktoré je treba splniť, aby sa výrobca vôbec stal subjektom s právom na podporu. Pokiaľ podmienky splní, musí následne splniť povinnosť v zmysle § 4 cit. zák. a v prípade porušenia niektorej z povinností uloženej subjektu s právom na podporu, je zákonom

daná sankcia. V nadväznosti na uvedené je aj dovolací súd názoru, že ustanovenie § 18e cit. zák. iba upravuje, že podmienky podpory výroby elektriny v prípade zmeny podmienok, zostávajú pre žalobcu zachované. Teda ak sa menia podmienky podpory, teda podmienky pre výrobcu, aby sa stal subjektom s právom na podporu a to po tom, ako sa žalobca takýmto subjektom stal, prípadné nové podmienky sa netýkajú v zmysle § 18e cit. zák. žalobcu ale len nových subjektov. Ustanovenie § 18e ods. 1 cit. zák. má teda väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny, ktoré sú upravené v § 3 predmetného zákona a nemá väzbu k § 4, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny, podľa znenia zákona do 31. decembra 2018. Vychádzajúc z uvedeného sa dovolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom, že ustanovenie § 18e ods. 1 zák. č. 309/2009 Z.z. nemôže byť aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 3 zák. č. 309/2009 Z.z. v znení do 31. decembra 2018 a teda, že žalobca nemusí plniť povinnosti (notifikačnú povinnosť) v zmysle § 4 pod hrozbou sankcie. So zreteľom na uvedené podľa názoru dovolacieho súdu, súd prvej inštancie ale aj odvolací súd vec po právnej stránke posúdili správne, keď nepodriadili práva a povinnosti výrobcov podľa § 4 Zákona o podpore OZE pod podmienky podpory podľa § 3 cit. zák. a neaplikovali na ne prechodné ustanovenie v § 18e ods. 1 cit. zák., z dôvodu ktorého považoval dovolací súd dovolanie žalobcu pre nesprávne posúdenie tejto právnej otázky za nedôvodné.

40 Vychádzajúc z uvedeného potom dovolací súd nedal za pravdu dovolateľovi, že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) mohol rozhodnúť aj bez nutnosti posudzovania oznamovacej povinnosti.

41 V nadväznosti na uvedené sa dovolací súd zaoberal danosťou ďalšieho dovolateľom označeného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, keď mal dovolateľ za to, že v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, predovšetkým pokiaľ ide o posúdenie splnenia oznamovacej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore OZE z jeho strany na rok 2015 vo vzťahu k prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, je rozsudok nepreskúmateľný, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

42 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

43 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

44 Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, keď v dovolaní poukazuje na vady odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku ako aj rozsudku súdu prvej inštancie.

45 Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

46 K namietanej vade zmätočnosti pre nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

47 Dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej právnej veci, vzhľadom na obsahové vady odôvodnenia rozsudku je na mieste aplikovať druhú vetu stanoviska ako výnimku z uplatňovania tohto pravidla.

48 Podľa § 383 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

49 Krajský súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie konštatoval, že oznámenie v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 309/2009 Z.z. ako jednostranný prejav vôle musí byť dostatočne určitým spôsobom vyjadrený, resp. aby z tohto oznámenia bolo určitým spôsobom vyjadrené, čo sa ním uplatňuje, požaduje a žalobcom predložené listiny voči žalovanému 1/ takéto oznámenie v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 309/2009 Z.z. neobsahovali. Odvolací súd v odôvodnení ďalej uviedol, že ak aj cit. zák. v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ v rozhodnom znení nevyjadruje náležitosti oznamovacej povinnosti, oznámenie je prejavom vôle, ktorý prejav musí byť určitý, jednoznačný, konkrétnym a nepochybným spôsobom prejavovaný k tomu, aby založil právo výrobcu elektriny na podporu, pričom z žalobcom označených listín splnenie si oznamovacej povinnosti nevyplýva, keďže takéto oznamovacia povinnosť v predložených listinách nie je inkorporovaná. Odvolací súd za podstatné a rozhodné označil to, či si žalobca splnil svoju zákonnú oznamovaciu povinnosť voči žalovanému 1/ konkrétnym a určitým prejavom vôle a nie komunikáciou vo vzťahu k URSO, resp. komunikáciu URSO a žalovaného 1/, čo mali preukazovať žalobcom navrhnuté dopĺňujúce dôkazy, týkajúce sa spisov URSO, resp. korešpondencie, dôkazy ktoré však odvolací súd vzhľadom na ním prijatý záver nevykonali. V nadväznosti na to odmietol návrhy na doplnenie dokazovania konštatujúc, že oznamovacia povinnosť a nastupujúci sankčný mechanizmus jej nesplnenia, vyjadrený v § 4 ods. 3 zák. č. 309/2009 Z.z. nepracuje „so zaužívanou praxou“. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 309/2009 Z.z. dal dovolací súd za pravdu dovolateľovi, že zákonná úprava oznamovacej povinnosti je strohá, nepredpisuje žiadne konkrétne tlačivo, žiadnu konkrétnu formu, či osobitný proces pre oznamovanie predmetných informácií. Okrem požiadaviek na obsah informácií, ktoré adresátovi povinnosti ukladá oznámiť, upravuje termín do kedy je výrobca elektriny s právom na podporu tak povinný urobiť. Vychádzajúc z uvedeného ustanovenia bez ďalšieho nemožno vylúčiť iný ako výslovný prejav vôle, z ktorého je možné poznať úmysel výrobcu elektriny k uplatneniu oznamovacej povinnosti. Odvolací súd síce konštatoval, že zo žalobcom označených listín, z ich textu a vzhľadom na ich obsah nevyplýva, že by oznamovacia povinnosť v predložených listinách bola inkorporovaná, bližšie sa však ich obsahom nezaoberal, z odôvodnenia nie je zrejmé, či obsahom týchto dokumentov nie sú aj informácie požadované v § 4 ods. 2 zák. č. 309/2009 Z.z. a v kladnom prípade, z akého dôvodu súdy nepovažovali tieto dokumenty aj za splnenie oznamovacej povinnosti zo strany žalobcu. Za tohto stavu záver o nenaplnení oznamovacej povinnosti nevyznieva presvedčivo. Nakoľko v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje zdôvodnenie nevyhnutnosti výslovného prejavu, potom strohé konštatovanie súdu, že oznamovacia povinnosť a nastupujúci sankčný mechanizmus jej nesplnenia nepracuje „so zaužívanou praxou“ (vzhľadom na záver ktorý potom nevykonali ďalšie žalobcom navrhované dôkazy) nevyznieva

presvedčivo a pre nedostatok odôvodnenia nemožno posúdiť správnosť jeho záverov, keďže neuviedol žiaden myšlienkový postup alebo úvahy, na základe ktorých dospel k predmetnému konštatovaniu. So zreteľom na uvedené (nedostatočné odôvodnenie) dospel dovolací súd aj k záveru, že nemožno jednoznačne konštatovať, že by odvolací súd skutočne vylúčil posudzovanie prejavu vôle pri plnení oznamovacej povinnosti podľa § 266 Obch. zák., teda, že by jeho rozhodnutie bolo založené na nemožnosti aplikácie ustanovenia § 266 Obch. zák. z dôvodu, ktorého sa dovolací súd dovolateľom sformulovanou druhou právnou otázkou, či je potrebné prejav vôle vo vzťahu k plneniu notifikačnej povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ Zákona o podpore OZE vykladať (aj) podľa ustanovení § 266 Obch. zák., bližšie nezaoberal. Určité pochybnosti o správnosti tohto záveru vyvoláva Informácia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví zo dňa 28. júla 2014, teda druhého zo subjektov, voči ktorému je žalobca povinný plniť oznamovaciu povinnosť, ktorá nasvedčuje tomu, že tento subjekt po splnení inej povinnosti výrobcom elektriny nevyžadoval už zasielať aj Oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015 k 15. augustu 2014. V tejto informácii úrad síce uvádza, že týmto nie je dotknutá povinnosť výrobcu elektriny voči prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, toto však samé o sebe nevyklučuje, že aj voči žalovanému 1/ nemohlo byť zaužívané splnenie oznamovacej povinnosti, ktorá nebola zavedená až zákonom č. 382/2013 Z.z., ale túto povinnosť mal výrobca elektriny už pred účinnosťou tejto novely zák. č. 309/2009 Z.z., predložením iných dokumentov, ktoré sú výrobcovia elektriny povinní predkladať prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, obsahujúcich totožné informácie s cieľom zamedzenia duplicitného predkladania určitých informácií. V súvislosti so splnením si oznamovacej povinnosti zo strany žalobcu voči žalovanému 1/, nepresvedčivo vyznieva aj konštatovanie súdu prvej inštancie v odôvodnení jeho rozsudku, s ktorým dovolaním napadnutý rozsudok tvorí jeden celok (dovolací súd napriek tvrdeniu žalobcu konštatoval, že spis sa týka len vzťahu žalobcu a URSO), o nemožnosti preukázania oznamovacej povinnosti zadovážením spisu Úradu, ktorého súčasťou mal byť list žalovaného 1/, v ktorom mal potvrdiť splnenie tejto povinnosti zo strany žalobcu, keď súd prvej inštancie konštatoval, že uvedené nie je smerodajnou skutočnosťou, nakoľko je potrebné nepochybne preukázať splnenie povinnosti žalobcu voči žalovanému 1/. Odôvodnenie, prečo súd prvej inštancie nepovažoval vyjadrenie žalovaného 1/, v ktorom by žalobcom tvrdenú skutočnosť potvrdil (za predpokladu jeho skutočného preukázania) za smerodajnú skutočnosť, v odôvodnení rozsudku však absentuje.

50 So zreteľom na uvedené vo veci konajúce súdy v odôvodnení ich rozhodnutí (a to ani pri spojení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) nenaplnili požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie nevyhovenia žalobcom uplatnenému nároku nemožno považovať za uspokojujúce. Postupom súdov teda došlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu podľa § 450 CSP na ďalšie konanie, v ktorom sa vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 393 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

51 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.